

Bar La Bohemia

d'en

Esteve Julià

Refrescos : Pastes : Begudes

Vermouth a 15 cèntims

Classes imillorables

Establiment predilecte de la joventut i els sportmans

17 . CARRER DE LA PALMA : 17

Joies i Relotges

Taller d'en Amadeu Barbany

MERCERIA DE CAN SOLA

Plaça de la Constitució, 14

Fixeu's amb els preus baratíssims amb que aquesta casa arregla els rellotges

REPASSAR	1'75	PTES.
POSAR MOLLA	2'00	"
ESPIRAL	2'50	"
CILINDRE	2'50	"
ARBRE VOLANT	3'00	"

Tots els arreglos garantits per DOS anys

Café i Restaurant

de la

Estació de M. Z. A.

a càrrec de

Manuel Argemí

Se serveixen coverts des de 2 50 pessetes Vins i licors de totes classes

Servei a domicili : Preus convencionals Serviment esmerat a l'arribada dels trens

VENDA DE GEL
en tot temps de l'any

Els pares, prou segueixen el seu camí animats de les més bones intencions, però sense més coneixements que'l que'ls hi dona la força de la costum, l'instint i la fantasia, i això sense comptar la major part de famílies acomodades que obeeixen a les suggestions de criats i dides ignorants, o als consells d'avies supersticioses i mals preceptors

El comerciant, l'home de carrera, etc., necessiten, abans, deguda preparació per a dedicar-se als seus respectius quefers professionals; únicament els pares, amb tot i la greu responsabilitat que sobre d'ells pesa, s'emprenen l'educació de llurs fills sense conèixer cap dels principis que deuen servir-los de guia.

Quant fatals són, després, els resultats!

A l'edat que'l nen, per raó natural, detria saber admirar les meravelles de la natura, venen sos pares i, en lloc d'ensenyar-li i fer-li veure i sentir la bellesa d'un bosc, dels camps, dels rius, dels aucells, etcètera (puix no hi ha pas cap dubte que això són els principis de cultura física i intel·lectual), la seva ignorància posa en llurs manetes, llibres enfarfegats de matèries abstractes, en els quals les úniques lliçons que està en disposició de comprendre són les que deuen donar-li per medi d'objectes concrets.

Un savi va dir: l'educació d'un fill, comença per el petó que sa mare li fa, al sortir de ses entranyes,

Cada riada, cada carícia, cada joguina que sos pares li fan, doncs, és una lliçó benefactora, puix per medi d'aquestes demostracions de carinyo, fan que aquell ésser inconscient comenci a sentir amor envers els pares, als que sab conèixer primer que tot.

Com és també una educació gran — la primera sense dubte, per la seva moral, — el veure a llurs pares més que tenir-se un verdader respecte, portar-se sincera estimació.

Es una gran veritat, al meu modo d'entendre, el que va dir en Burké:

«L'experiència m'ha ensenyat que cada escena que un nen veu per als seus pares, queda gravada en son cervell; si aquesta és pròpia de lloar és per a ell un gran exemple; més, del contrari, la seva cultura moral queda corcada, empeltant aquest corc a moltes de les generacions que d'ell han de venir.»

Quin exemple dona al seu fill un pare que amb la seva quotidiana borrarera, per exemple, pega a la seva mare?

Quin altre exemple reb el nen, d'un pare que, no solament no estima la seva muller, si-

no que passa tot el dia fóra d'ella, dominat per la passió del joc?

Què pot aprendre un nen que continuament senti maltractar a sa mare per un pare corromput?

I una nena que sa mare sigui la personificació de la coqueteria, de la fantasia, de la pèrdua; en una paraula, que no sàpiga complir amb les obligacions d'esposa i mare, què pot aprendre també d'ella?

No poden, demà que siguin grans, fer altre cosa, sense voler ni tant sols entendre que'l que'ls seus pares feien, era un gran crim.

L'exemple d'aquests pares (pares materials solament), no pot fer més que destruir l'efecte que podrien fer-los les sacres paraules d'un bon mestre.

De vegades, certes disputes entre marit i muller, són inevitables; però creiem que davant dels fills, tenen l'obligació de recórrer a tots els medis per a evitar ho.

Fent ho així, no solament s'evitarien càstics odiosos que's donen moltes vegades als fills, sinó que'ls donaríem una felicitat completa.

Els càstics no fan res més que apagar la franquesa respectuosa i encendre la por i la discòrdia d'un fill envers son pare.

Si és, doncs, de tanta importància per a l'humanitat el saber fer de pare, per què no solament faltin mestres que n'ensenyin, sinó que ni's preocupem de voler saber el què's deu haver de fer per a desempenyar tot el més bé possible aquest càrrec tant important?

Per què entre tots fem que siguin tants els nens que ha de donar-se'ls-hi el qualificatiu de víctimes?

S. HORTENSI

AIGUA FORTS

XIII

INTEL·LECTUALISMES VILATANS

— Escolta XIXU — me deia l'altre dia en Vilatorrada, bo i passejant via avall, gaudint de la frescor capvespral d'aquests dies de primavera.

— Tu que amb unes pinzellades tant enèrgiques dibuixes quadros granollerins, per què no retrates, en els teus Aigua Forts, la deixadesa d'aquest poble que tant fàstic sent pels llibres i tant amor té al jeure moral, que no sab com-

pendre en idees perquè no sab el què són, vivint una vida vegetal de menjar, beure i dormir, com els porcs que tinc a casa?

— Perquè no és veritat — li vaig respondre jo. Perquè nosaltres, amb el prejudici de que dient mal del poble ens diràn savis, no sabem ni volem veure'ls esforços d'altres que, malgrat ésser perfectament granollerins, pensen i senten com qualsevol persona de qualsevol altre poble. Perquè encare no'ns havem adonat de que a Granollers hi ha febre d'intel·lectualisme, per ganes de figurar, si tú vols, però que existeix un desig de llegir i divulgar idees noves.

Fins te diré que n'hi ha masses d'intel·lectuals. Intel·lectuals de berret ample o de gorra japonesa; que fumen en pipa o roseguen un caliquenyó; que porten corbata de llac o mocador al coll; que duen els dits bruts de tinta, o de guix, o fan pudor de cançalada; és igual. Tots aquests tipus que hauràs vist deambular pel carrer, seriosos, com rumiant el desenllaç d'un drama nou, són els nostres intel·lectuals.

— Bé, és que no tots són així — replicà'l meu amic liberal.

— Es veritat. D'intel·lectuals granollerins n'hi ha de dugues menes. Uns, són els veritables intel·lectuals que han passat la joventut i la vida cremant se les ceïlles, consultant llibres i fent obres de més o menys literatura, però que are's donen vergonya d'actuar públicament. Hi ha intel·lectuals que no surten de casa i a aquests no'ls puc pintar. Són els casolans que passen l'hivern vora la llar, llegint a mitja claror i a l'estiu patriarcalment assentats a fóra, a l'eixida, llegint tot l'any els mateixos llibres.

La segona classe d'intel·lectuals — afegí jo — són els que tot el dia són al carrer i fan diaris i estrenen un drama, de tant-en-tant, i actuen en la vida local com una part integrant d'aquesta maquinària tant bruta que se'n diu política.

D'aquests, uns, treballen a sòu; els altres, per les eures. Tots tenen el seu cabdill, cacic del poble, al qual serveixen com goços, obrint la boca per a que hi entri'l mós de pa.

A Granollers se manifesta un renaixement literari, i fins estic cregut que tenim algun element bo que no coneixem, perquè no ha actuat; però, malgrat això, a Granollers no's poden fer concursos literaris, ni Jocs Florals, ni festes culturals, ni res d'això, que amb tants intel·lectuals com tenim, haurien de resultar un èxit.